

Seni Aramak

— sevilay-kili · 22 Ekim 2010

İçimde senin varlığın ve dokunamadığın gerçek bedenle yaşamak ne kadar zor biliyor musun? Ne zaman içimde kendime dönsem sessizliğimle baş başa kalsam; sen ve bana uzaktan bakan bakışın düşüyor boşluğumun içine. Birden ıpsız oluyor her şey... Ben ve sen öylece bakıyoruz birbirimize uzaktan... Birisine anlatsam bunu beni deli zanneder. Hiç görmediğim varlığını hissetmediğim içimde bir adamla yaşıyorum desem kim anlar ki beni. Nerede nasıl kim olduğunu bilmediğim ama bana ait olduğunu ve beni sevdiğine inandığım bir adam var onu içimden çıkartıp atamıyorum. Sizce bir erkeği sevedim için içimde bir hayal mi yaratıyorum? Bir uzman, insan olmayan bir şeyi hayal edemez, hissediyorsan vardır dedi. Ama çıkmıyor karşıma dedim onu ne kadar daha bekleyebilirim ki? Bu senin kararın dedi. Yüzün, gözlerin, bana bakışın hatta sesini bile hissediyorum içimde. Allah'ım bu nasıl bir şeydir ne yapacağım ne yapmalıyım bilmiyorum.

Ne zaman birisine aşık olduğumu düşünsem kısa bir an içimden çıkıyor ama ara ara yine kendini gösteriyor. Aşık olduğum kişinin ona çok benzediğine inanmaya çalışıyorum. Bir zaman sonra inanıyorum ta ki o uzun sürmeyen aşkımla sonlarına geldiğinde-1 ay- diyorum ki ufff yine kandırdım kendimi ne alakaları var nereleri benziyor ki ...

O; dağınık, omuzlarında gür simsiyah saçlı, iri iri kopkoyu, içinde ışık parçaları olan gözleri, uzun biçimli burnu, uzun boynu, küçük biçimli dudakları, geniş ince omuzları, ince beli kemikli kalçaları, uzun bacakları, uzun elleri olan biri. Bana her bakışında içim eriyor boşlukta kayboluyorum...

Nerdesin napıyorsun gerçekten var mısın? Yoksa ben aptalca kendi kafamda kurduğum bir hayalin mi peşindeyim? Sen bir hayalsen ya da başka bir hayata, boyuta aitsen?

Yalnız olmaktan o kadar çok yalnızım ki... Hiçbir yere hiçbir şeye bu dünyaya bile ait hissetmiyorum kendimi. Hayatımda yaşadığım hiçbir şey ama hiçbir şey beni derinden etkilemiyor bir türlü kalıcı olamıyorlar hayatımda. Bazen bu beni o kadar korkutuyor ki ... Korkumdan bir sürü fotoğraf karesine sığdırmaya çalışıyorum çırpınıyorum anları yakalayıp hayatıma yerleştirmek için... Bazen bana arkadaşlarım yaptıklarını anlatıyor kafamı sallıyorum ama hatırlamıyorum anlattıklarını... Oysa çok eğlenmişiz. Bunu geçirdiğim kazaya bağlıyordum. Aslında gerçeği kendime bile itiraf edemiyorum ben önceden de böyleydim. Yaşadığım hayatta her şey uçup gidiyor ellerimden ve ben hissedemiyorum onların var olduğunu ya da kaybolup gittiğini. Hiçbir şey yapamıyorum ait olmadığım zamanda bana ait olmayan olamayan şeyleri yaşamaya çalışıyorum...

Sen ne zaman içime yerleştin hatırlamıyorum ama bazen çok yoruluyorum hayalini görmekten... Bazen de konuşuyorum seninle nerdesin neden gelmiyorsun diye. Ağlıyorum oluk oluk sessizce ama bir işe

yaramıyor gelmiyorsun işte...Yorulduğum seni başkalarında aramaktan ya da onları sana benzetmek için savaş vermekten içimde. Olmuyor ama hiç birinin ruhu, bedeni sana benzemiyor işte. Üst üste yaktığım sigaraların haddi hesabı yok ne tat veriyorlar ne acımı hafifletiyorlar. Ağlıyorum ince ince sızılarla..

Ben bir göçmen kızıyım oradan oraya acı çekmeden göçen, yuvasını arayan ama bir türlü yuvasını bulamayan yalnız, tek başına...